

РЕШЕНИЕ

№ 6954

гр. София, 22.11.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 23.10.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **9576** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.118, ал.3 от КСО.

Образувано е по жалба на Н. Г. Г. срещу Решение №1040-21334/27.07.2017г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане №О-21-999-00-[ЕГН]/12.06.2017г. и Разпореждане №О-21-999-00-[ЕГН]/07.06.2017г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, с които ѝ е отказано отпускане на парично обезщетение за бременност и раждане.

Иска се в жалбата да бъде отменено като незаконосъобразно решението и потвърдените с него разпореждания. Според жалбоподателката тя има качеството осигурено лице, тъй като има сключен трудов писмен договор и е упражнявала труд за периода преди излизане в отпуск по майчинство, а осигурителните вноски са дължими от работодателя. Заявява, че тя не носи отговорност за неизпълнение на задълженията на работодателя.

В съдебното заседание жалбоподателката не се явява и не се представлява.

Директорът на ТП на НОИ С. – град чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката Г. за изплащане на парично обезщетение по реда на наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО е представила болничен лист №Е

20166263347 за периода от 22.03.2017г. до 08.05.2017г. вкл. с причина майчинство диагноза Z..8 за 48 дни с режим свободен и молба – декларация за остатъка до 410 дни по чл.50, ал.1 и чл.51 от КСО с начална дата от 09.05.2017г.

Въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) и данните от издадените болнични листове при извършената проверка е установено, че за Н. Г. Г. липсва подадено уведомление по чл.62, ал.3 от КТ за сключен трудов договор с осигурител [фирма]. За лицето еднократно на 23.07.2016г. са подадени данни по чл.5, ал.4 от КСО за периода м. 01. 2016 до м. 06.2016г. с посочен осигурителен доход 2213,40лв. Същият осигурителен доход е подаван и през следващите месеци 07,08,09,10 и 11.2016г., а за м. 12.2016г. е подаден от работодателя осигурителен доход от 1802,32лв. При проверка в регистър „Приходи“ на НАП е установено, че осигурителят [фирма] не е внасял дължимите осигурителни вноски. Има данни за общо два месеца осигурителен стаж и осигурителен доход при друг осигурител.

Предвид установеното от проверката длъжностното лице е приело, че към 22.03.2017г. Н. Г. не подлежи на задължително осигуряване по реда на чл.4 от КСО и няма качеството на осигурено лице по смисъла на §1, т.3 от КСО., тъй като няма регистриран трудов договор, който да е основание за възникване на осигурително правоотношение. Издадено е Разпореждане №О-21-999-00-[ЕГН]/12.06.2017г. и Разпореждане №О-21-999-00- [ЕГН]/ 07.06.2017г. от Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, с които е отказано отпускането на ПО по болничен лист №Е 20166263347. и молба – декларация за остатъка до 410 дни по чл.50, ал.1 и чл.51 от КСО с начална дата от 09.05.2017г.

От приложените по делото доказателства се установява, че след подаден на 07.07.2016г. сигнал от Н. Г. до дирекция „Инспекция по труда“ С., относно допуснато нарушение от страна на работодателя й [фирма], компетентният административен орган е извършил проверка, относно спазване на трудовото законодателство от [фирма]. Констатирано е, че в трудовият договор №Н-1/10.01.2014г., сключен между Н. Г. Г. и [фирма] за длъжност „технически сътрудник“ с основно месечно възнаграждение от 2200лв. не е определено място на работа; не е установено лицето да полага труд, на адреса, посочен в сигнала – [населено място], [улица], ет.6 – на този адрес дружеството не осъществява дейност, няма законен представител и лице, което да го представлява; не са представени писмени доказателства за внесени социални и здравни осигуровки. Дирекция „Инспекция по труда“ не е установила реално полагане на труд от лицето и възникнало трудово правоотношение, поради което е отказано издаването на задължителни предписания по чл.404, ал.1, т.10 от КТ за подаване на уведомление за сключен трудов договор през 2014г. по реда на чл.62, ал.4 от КТ („След срока по ал. 3 уведомление за сключен трудов договор се изпраща само след влязло в сила задължително предписание от контролните органи на инспекцията по труда“). Директорът на дирекция „Инспекция по труда“ е указала, че съгласно чл.357, ал.1 от КТ лицето има право да предяви трудовия си спор за разглеждане и решаване от съда, като единствен компетентен орган по реда и сроковете в чл.358 КТ, а за въпросите, свързани с осигуряването да сезира съответната ТД на НАП.

Във връзка с дадените й от Г“ИТ“ указания Н. Г. не е предприела мерки за установяване на трудовите си права, вместо това отказът за издаване на предписание по чл.404, ал.1, т.10 КТ е обжалван от работодателя „Н.“ ЕООД по административен

и съдебен ред, като с Определение №2293/07.04.2017г. АССГ, 56 състав по ахд №10256/2016г. оставя жалбата без разглеждане, поради липса на подлежащ на обжалване акт и липса на правен интерес за работодателя, спрямо който актът е благоприятен. С определение № 7685/19.06.2017г. по адм. д. №5803/2017г. ВАС е оставил в сила определението на АССГ.

За лицето еднократно на 23.07.2016г. са подадени данни по чл.5, ал.4 от КСО за периода м. 01. 2016 до м. 06.2016г. с посочен осигурителен доход 2213,40лв. Същият осигурителен доход е подаван и през следващите месеци 07,08,09,10 и 11.2016г., а за м. 12.2016г. е подаден от работодателя осигурителен доход от 1802,32лв. Установява се от справката за декларираните в персонален регистър и внесени в приходи суми и разликата между тях помесечно за периода 01.2016г. – 12.2016г., намира се на лист 39 от делото, че изчислената помесечна сума за внасяне по отделни фондове не е внесена от осигурителя [фирма].

Предвид изложената фактическа обстановка, Административен съд - София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Отноsimи за решаване на спора са следните разпоредби:

Кодекс за социално осигуряване:

Чл. 10. (1) Осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

(2) Осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена.

§ 1, т.3 от Допълнителните разпоредби: (в сила от 01.01.2017 г.) "Осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Самоосигуряващите се лица се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски по чл. 6, ал. 8, а лицата по чл. 4а се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски.

Чл. 48а. Осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение за бременност и раждане вместо трудово възнаграждение, ако имат 12 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Чл.54ж: Паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт.

Чл. 54л. Отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при

условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет.

Наредба за паричните обезщетения и помощи от ДОО

Чл. 1, ал.2 Преценката на правото и определянето на размера на паричните обезщетения и помощите по ал. 1 се извършва въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им, приети по реда на Наредбата за реда за представяне в Националния осигурителен институт на данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им, приета с Постановление № 241 на Министерския съвет от 2014 г. (ДВ, бр. 67 от 2014 г.), като се използват и данните от регистъра на осигурителите и самоосигуряващите се лица, регистъра на приходите от осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, регистър "Трудови договори", регистър "Пенсии", регистър "Трудови злоупотреки", регистър "Професионални болести", регистър "Парични помощи за профилактика и рехабилитация" и от регистър "Парични обезщетения и помощи от ДОО", както и данните от удостоверенията по чл. 8, 9 и чл. 11, ал. 1 и 2.

Кодекс на труда

Чл. 62. (1) Трудовият договор се сключва в писмена форма.

(3) В тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. Националната агенция за приходите предоставя в реално време на оправомощени лица от дирекции "Инспекция по труда" електронен достъп до регистъра на трудовите договори и при поискване в срок три работни дни изпраща копие от съответното заверено уведомление.

(4) След срока по ал. 3 уведомление за сключен трудов договор се изпраща само след влязло в сила задължително предписание от контролните органи на инспекцията по труда.

(6) При сключването на трудовия договор работодателят запознава работника или служителя с трудовите задължения, които произтичат от заеманата длъжност или изпълняваната работа.

Чл. 63. (1) Работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите.

(2) Работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1.

(3) Работникът или служителят е длъжен да постъпи на работа в едноседмичен срок от получаването на документите по ал. 1, освен ако страните са уговорили друг срок. Ако работникът или служителят не постъпи на работа в този срок, трудовото правоотношение се смята за невъзникнало, освен ако това се дължи на независещи от него причини, за които той е уведомил работодателя до изтичането на срока.

(4) Изпълнението на задълженията по трудовия договор започва с постъпването на работника или служителя на работа, което се удостоверява писмено.

Чл. 404. За предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за

предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат следните принудителни административни мерки:

т.10. да дават задължителни предписания на работодателите или на упълномощените от тях лица за изпращане на уведомление за сключен трудов договор, когато установят, че не е спазен срокът по чл. 62, ал. 3 за изпращането му;

Видно е от събраните по делото доказателства, че жалбоподателката не отговаря на условията по чл. 48а КСО за получаване на право на парично обезщетение за бременност и раждане. На първо място тя не отговаря на дефиницията на осигурено лице по §1, т.3 от ДР на КСО, тъй като извършването на трудова дейност по силата на представения от нея трудов договор с [фирма] не е установено при проверката, извършена от „Главна инспекция по труда“ – Дирекция „ИТ“ С., а и не са внесени за нея осигурителни вноски от работодателя ѝ. Следователно Г. няма 12 месеца осигурителен стаж като осигурена за този риск по смисъла на чл.48а от КСО, макар в периода за цялата 2016г. работодателят ѝ да е подал информация до НОИ за наличие на месечен осигурителен доход от 2226,40лв., близък до максималният месечен размер на осигурителния доход за 2016г. – 2600лв. Болничният лист е издаден на 23.03.2017г. за отпуск по майчинство от 22.03.2017г. до 08.05.2017г., като жалбоподателката е родила на 08.02.2017г. Следователно, както е отбелязано и в решението на административния орган, подаването на данни по чл.5, ал.4 от КСО, направено на 23.07.2016г. за шест месеца назад е направено, след като лицето вече е било в очакване на настъпването на осигурителния риск бременност и раждане. Поради същата причина на 07.07.2016г. Н. Г. е поискала от Г. да даде задължителни предписания по чл.404, ал.1, т.10 от КТ на работодателя [фирма] за изпращане на уведомление за сключен трудов договор, за да може на основание чл.62, ал.4 КТ уведомлението валидно да се изпрати след срока – три дни след сключването на трудовия договор. При липса на дадени предписания работодателят [фирма], който няма правен интерес от това, дори е обжалвал благоприятния за него акт - отказ да му се установи нарушение и да му бъдат дадени задължителни за изпълнение предписания. За разлика от работодателя ѝ, жалбоподателката по собствена преценка, както заявява в жалбата си по административен ред не е изпълнила указанието на Инспекция по труда да предприеме действия за установяване на възникването и съществуването на трудовото правоотношение по съдебен ред, съгласно чл.357, ал.1 от КТ, макар тя да има интерес от това, с оглед защита на осигурителните си права.

В заключение от горното, за съда е ясно, че жалбоподателката с помощта на сочения за неин работодател [фирма], чрез сключване на антидатиран трудов договор се е опитала незаконосъобразно да получи право на парично обезщетение за бременност и раждане, поради което жалбата ѝ следва да се отхвърли като неоснователна.

Тъй като оспореното решение, с което са потвърдени разпорежданията за отказ е издадено от компетентен орган, при спазване на административно-производствените правила и при правилно прилагане на материалния закон на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Г. Г. срещу Решение №1040-21334/27.07.2017г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което са потвърдени Разпореждане №О-21-999-00-[ЕГН]/12.06.2017г. и Разпореждане №О-21-999-00-[ЕГН]/ 07.06.2017г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: